

I. Zpomalený film

„Bruno!“ křičela Denisa Hinaisová. „Hejbni sebou, jinak zmeškám začátek zápasu!“

Vytáhlá postava na pohovce zvedla hlavu, potom se překulila a zase si udělala pohodlí.

Denisa obrátila oči v sloup. Mít staršího brášku je samo o sobě dost špatné, ale jestliže je ke všemu ještě líný jako veš a věčně se vyvaluje na kanapi, je to pořádná otrava. Zvláště když slíbí, že půjde na utkání Anděla a bude sestru fotografovat v akci.

„No tak, vstávej!“ ječela. „Poplach! Hoří! Bruno, strop se začíná propadat!“

„Dobře,“ zívá Bruno. „Vzbuď mě, až bude po všem.“

Denisa znovu mrkla na hodiny. Měla by už jít? Ne, rozhodla se neochvějně. Ta kůže líná věděla o jejich fotbalovém zápase celé týdny, tak ho teď nesmí prospat.

Ze země vzala bratrovu těžkou brašnu s fotografickým přístrojem a zdvihla ji vysoko do vzduchu. Pak si řekl, a že je to pořád málo, a stoupla si na židli.

„Bruno,“ zakňourala koketně. „Otoč se na záda, bráško. Ať se ti leží pohodlně.“

„Bezva nápad,“ zamumlal. Převrátil se na záda, oči stále zavřené. V tom okamžiku Denisa kabelu pustila.

Když brašna s žuchnutím dopadla Brunovi na břicho, bolestí vykřikl a v tu ránu vyskočil.

„Proč jsi mi to udělala?“ sténal.

„Jenom jsem ti chtěla pomoci,“ odpověděla sladce. „Abys doma nezapomněl foťák. Budeš ho přece potřebovat k focení, ne?“

Bruno vzdychl a skulil se z gauče. Rozepnul zip u jedné kapsy brašny a zalovil v ní.

„No jo, no jo. Nejdřív musím zkontrolovat, jestli v ní mám filmy. Budu potřebovat rychleji, nebo pomaleji?“

„Jakej je v tom rozdíl?“ nechápala.

„Jestli budu fotit objekty v rychlém pohybu, potřebuju rychleji film, jinak budou fotky rozmazaný. A jestli mám fotit něco, co se hejbe pomalu, postačí mi film pomaleji.“

„A jakej film si myslíš, že budeš potřebovat?“ rozčilila se. „Budeš mě přece fotit během hry; když poběžím.“

„No právě,“ přikývl. „Tak to mi bude stačit pomaleji, protože ty běháš jako zpomalenej film.“

Soupeřem Anděla bylo Žihadlo, klub, který hrál v jiné mistrovské soutěži. Nyní se měly oba oddíly střetnout nadvakrát v rámci mezipřeborového putovního poháru.

„Slyšel jsem, že maj rychlýho útočníka,“ varoval Denisu Mirek Smirek, když spolu vyklusávali na hřiště. „Rychlýho jako vítr.“

„Kdyby jako vítr!“ strašil je hubený, šlachovitý kluk, když je míjel. „Je rychlejší jako blesk. Jako namydlený blesk. Proto mu taky přezdíváme Blesk. Blesk Larkin. Nosí desítku.“

Denisa pokrčila nos a odfrkla si, aby budila dojem, že ji to vůbec nevyvedlo z míry. „Namydlený blesk, jo? A to je všechno?“

„Jo,“ vložil se do toho jiný kluk. „Dobře si mě prohlídni. Protože mě naposledy vidíš takhle zblízka.“ Vyplázl na ně jazyk a vyrazil pryč. Desítka na jeho zádech plápolala v rytmu běhu.

„Desítka,“ ukázal Šmirgl. „To je on. Blesk Larkin. Ty bláho! Mrkej, jak utíká. Vypadá to, že se dneska budeš mít co ohánět.“

Denisa se zaškaredila. „To spíš on, jestli na mě ještě jednou vyplázne jazyk!“

Chvilí měla od Bleska pokoj, ale to jen proto, že Anděl zahájil zápas ve výtečné formě. Leoš Gold s Radanou Niklovou vyhrávali ve středu pole hodně soubojů o míč, a tak měl Anděl převahu, jenomže z ní nedokázal vytěžit gól. Asi po dvaceti minutách hry Žihadlo založilo rychlý protiútok.

Prudký pas dopředu našel Bleska a ten míč bezchybně zpracoval. Namydlený blesk? pomyslela si Denisa. Rozhodla se ho hned neatakovat a zachovat si odstup. Kdyby ji chtěl obejít z místa, kde se nyní nacházel, měla by pětimetrový náskok. A to by v tom byl čert, aby byl někdo tak rychlý.

Cvak! Bzzzzzzzzzz!

Zvuk Brunova fotoaparátu z místa těsně u postranní čáry jí napověděl, že akci fotografuje – bohužel! Neboť Larkin udělal pár kroků, vyplázl jazyk a mihl se kolem ní. Nohy mu kmitaly jako písky v motoru. Nezmohla se na víc, než že supěla za ním a zatleskala brankářce Kristýně Braunové za to, že Bleskovu střelu dokázala chytit.

„Kams šla?“ posmíval se jí Larkin, když kolem ní klusal zpátky. „Příště budeš muset trochu přidat.“

Že by? řekla si Denisa. Hned ji napadlo, že musí být několik způsobů, jak se Bleska zbavit. Jestliže umí utíkat tak rychle, nesmí mu dovolit, aby se vůbec rozběhl. Při dalším odkopu z obrany Žihadla se proto držela této taktiky a obsadila si Larkina na tělo. Skluzem se mu vrhla pod nohy, aby ho připravila o míč.

Aspoň si to tak představovala. Jenže zatímco jela po zadku, Blesk opět vyplázl jazyk a odpoutal se od ní s míčem u nohy. Tentokrát jeho únik nezastavila ani Kristýna. Obstřelil ji a Žihadlo vedlo 1:0.

A tak to šlo dál. Celý zbytek prvního poločasu a na začátku druhého si Denisa připadala, jako by honila dostihového chrta v kopačkách. Nebýt toho, že jej dobře hlídali ještě Taras Basik a Mirek Smirek, měl by dost prostoru.

Do konce utkání zbývalo dvacet minut, Anděl stále prohrával 0:1 a Denisa si řekla, že čeho je moc, toho je příliš. Strídavě si ho držela od těla a dělala skluzy. Nezkusila už jen jedinou věc. A tak jakmile kolem ní Larkin znovu nastartoval, sáhla ke změně. Už neměla chuť s ním závodit, a proto si dala ruce v bok a postavila se mu do cesty.

Cvak! Bzzzzzzzzzz!

Fotografický přístroj tu scénu zachytil dokonale. Blesk od Denisy odlétl, jako by v plné rychlosti narazil do trampolíny.

„Čtyřko, surový faul!“ zvolal rozhodčí a běžel k ní. „Žlutá karta. Ještě jednou, a vyhodím tě.“

Pro Denisu zápas beztak skončil. Trenér Teodor Roubal ustaraně zakroutil hlavou, odvolal ji ze hřiště a nasadil místo ní náhradníka Ríšu Krále.

„Deniso, stydím se za tebe,“ pokáral ji. „Pamatuj na zásadu našeho oddílu: Anděl bude anděl všude. Tohle byl úmyslný faul.“

„Nebyl,“ hájila se. „Je moc rychlej, tak jsem chtěla, aby mě musel oběhnout.“

Ale Velebníčka touhle výmluvou neobměkčila. Na hřišti mezitím mnohem rychlejší Ríša Larkina udržel.

Po konečném hvizdu, který zpečetil vítězství Žihadla 1:0, se tiše ploužila pryč. Měla problém a do odvetného zápasu ho musela vyřešit.

„Jestli něco nevymyslím,“ hudrovala druhý den, „Velebníček místo mě do odvety postaví Ríšu.“

Ode dveří komůrky, z níž si Bruno udělal temnou komoru na vyvolávání fotografií, se ozvalo veselé přitakání: „To je vono.“

„To není žádná sranda!“ okřikla ho.

Dveře se s vrznutím otevřely a vynořil se z nich Brunův obličej. „Nemám radost z toho, ale tady z těch fotek.“

Z komory nesl dvě z fotografií, které pořídil během zápasu. Na jedné sice běžela na doraz, ale Larkin jí utíkal, a na druhé stála s rukama v bok – těsně než do ní narazil. Už to bylo dost mrzuté. Ještě horší však bylo, že

šlo o zvětšeniny, které ji v těch ostudných okamžicích zachycovaly v životní velikosti.

„To jsem zkusil poprvé,“ chlubil se. „Vyšly pěkně, že jo? Uznávám, Blesk je tady kapánek rozmazanej, zato ty seš senzačně ostrá.“

„Vyhod' je!“ rozzuřila se. „Nechci bejt senzačně ostrá. Chci bejt senzačně rychlá.“

Bruno pokrčil rameny. Snímky hodil zpátky do komory a natáhl se na pohovku. Denisa přecházela po místnosti sem a tam.

„Musím něco udělat, abych byla rychlejší,“ uvažovala nahlas. „Trénovat, to je ono. Týden pořádně trénovat rychlost...“

„Trénovat rychlost, jo?“ opakoval po ní Bruno z gauče. „S tím ti můžu pomoci...“

II.

Utíkej, Deniso, utíkej!

Denisa si bratra užasle prohlížela.

„Ty?“ divila se. „Ty že bys mi moh pomoci natrénovat rychlost? Vždyť se sám sotva zvedneš z kanape.“

Bruno se vzepřel na loktech. Vypadal čile a tvářil se zaníceně, jako by dostal injekci.

„Zajímá tě, proč ležím na gauči? Chceš to teda vědět?“

„Protože seš línej,“ odpověděla.

„Omyl. Jeden z důvodů, proč tady poslední dobou lehávám, je to, abych si odpočal po odpoledním tréninku v běhání. Roznáším totiž noviny.“

„Roznášení novin přece není trénování rychlosti.“

„To se ví, že je. Když jsem s tím začal, trvalo mi to celou hodinu. A v pátek už jen půl hodiny. Jestli todle není běžeckej trénink, tak co jinýho?“

Denisa na to neměla odpověď. Bruno začal noviny roznášet před čtrnácti dny. Většinu té doby vycházel z domu ve čtyři odpoledne a vracel se v pět. Ale je pravda, že v pátek přišel mnohem dřív. Možná, že nelže...

„Tak jakéj máš teda nápad?“ zeptala se nejistě.

„Jednodušej,“ odpověděl. „Můžeš roznášet celej tejden za mě. Řeknu šéfovi, že jsem nemocnej, tak za mě zaskakuješ. A příští sobotu budeš rychlejší, uvidíš. Blesk nebude vědět, co se s ním děje.“

Měl plán nějakou trhlinu? Pokud ano, Denisa si ji neuvědomovala. Jestliže si Bruno něčím zvýšil rychlost, pak to může zrovna tak dělat divy i u ní.

„Tak dobře,“ souhlasila. „Beru.“

„Ty se mnou nepudeš?“ zeptala se ho druhý den těsně před čtvrtou odpoledne.

Bruno zavrtěl hlavou. „Rád bych, ale už jsem šéfovi zavolal, že jsem si poranil pravou nohu, takže to vemeš za mě. Krom toho ti to někdo musí stopovat, ne?“

S významným gestem vytáhl zpod polštáře pod hlavou stopky. „Na místa! Připravit! Start!“

Denisa přeběhla po cestě a naskočila na kolo. Zuřivě šlapala přes město a vyzvedla noviny. Odtud to bylo už jen kousek do místa, kde je měla odevzdat. Jednalo se asi o třicet bytů ve velikém, desetiposchodovém věžáku.

Před ním kolo zamkla a pádila k prvnímu bytu, označenému číslem 101. Do schránky strčila jedny noviny a pelášila k dalším dveřím a tak pořád dál. Ještě za sebou neměla ani přízemí, a už funěla a hekala. Ale měla z toho radost. Po týdnu pro ni bude sprint na fotbalovém hřišti úplná hračka. Jen se těš, Blesku Larkine!

Podívala se na noviny v tašce. Příští zastávka ji čekala ve čtvrtém patře. Běžela k výtahu – a zaúpěla, když na dveřích uviděla přilepenou cedulku s nápisem *Mimo provoz*.

Musela tedy pěšky po schodech. Zhluboka se nadechla a vyrazila vzhůru. Vylezla do čtvrtého patra, potom do šestého a sedmého. Až jí konečně zbyl poslední výtisk. Podívala se na číslo naškrábané na přední straně: 1001. Desáté poschodí!

Dorazila tam úplně vyčerpaná. Prostrčila noviny škvírou ve dveřích a padla na kolena. Hotovo!

Lapala po dechu a ani si hned nevšimla, že cvakla klika a dveře se otevřely. Vtom zaslechla povědomý hlas.

„No ne. Jestlipak to není Denisa Loudavá!“

Otočila se. S novinami v ruce nad ní stál Blesk Larkin. Zrovna on musel bydlet v posledním bytě na Brunově seznamu! S námahou se postavila.

„V sobotu se uvidí, kdo z nás dvou je louda,“ zajíkala se.

„Myslím, že se vo tom přesvědčím dřív,“ ušklíbl se. „Dokonce bych řek, že hned teď.“ A podal jí deník, který mu před momentem strčila otvorem ve dveřích. „Tydle noviny sou pro sto jedničku, vidíš? Naše jsi určitě hodila jim. Tak se zase vodplaz a dones je!“

Než slezla dolů a vyšplhala zpátky nahoru, byla zcela vyřízená.

„Šnek by byl rychlejší než ty,“ vysmíval se jí Blesk.

Bodnutí Žihadlem ji popíchlo ke lži: „To proto, že jsem zraněná. Byla jsem zraněná už v sobotu. Ale do konce tejdne se uzdravím – a pak uvidíš. Předhoním tě, kdy se mi zachce.“

„Kdy se ti zachce?“ vzal ji za slovo. „Tak teda jo. Dejme tomu ve čtvrtek.“

„Cože?“

„V šest na našem tréninkovém hřišti. Než se vostatní sejdou na trénink, věnuju se rychlostní přípravě. Tak si spolu zazávodíme.“

Denisa zalapala po dechu. „V šest hodin? Ve čtvrtek?“

„Přesně tak. Jestli si troufáš, tak přid.“

UKRÁTKA